

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Brandýská rezervace, z. s.**, se sídlem Polní 2305, Brandýs nad Labem-Stará Boleslav, zast. Mgr. Jiřím Weiglem, advokátem, se sídlem Masarykovo náměstí 22/13, Brandýs nad Labem-Stará Boleslav, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2021, č. j. 51 A 42/2019-51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

[1] Žalobce se první žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2019, č. j. 099534/2019/KUSK (dále též „rozhodnutí žalovaného 1“), jímž žalovaný k odvolání žalobce opětovně [poté, co krajský soud rozsudkem ze dne 23. 4. 2019, č. j. 43 A 23/2018-51 (dále jen „zrušující rozsudek“), zrušil původní rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2017, č. j. 152099/2017/KUSK] změnil část výroku [pouze vypustil odkaz na § 27 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“)] a ve zbytku potvrdil usnesení Městského úřadu Říčany (dále jen „stavební úřad“) ze dne 18. 9. 2017, č. j. 47531/2017-MURI/OSÚ/00026. Tímto usnesením stavební úřad rozhodl o tom, že žalobce není účastníkem společného územního a stavebního řízení zahájeného stavebním

úřadem dne 8. 8. 2017, jehož předmětem je změna stavby před dokončením „GEIS HUB PARCEL Modletice“ na pozemcích parc. č. 208/21, 208/24, 208/26, 208/30, 208/32, 208/33, 208/38 a 208/62 v k. ú. Modletice u Dobřejovic (*pozn.: všechny dále označené pozemky jsou v tomtéž k. ú.*), a nemá postavení účastníka řízení.

[2] Druhou žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2019, č. j. 129306/2019/KUSK (dále též „rozhodnutí žalovaného 2“), jímž žalovaný zamítl jako nepřipustné odvolání žalobce proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 26. 9. 2017, č. j. 48855/2017-MURI/OSÚ/00026, ve věci změny v umístění stavby před dokončením v rámci uvedeného společného územního a stavebního řízení.

[3] **Krajský soud** věci spojil ke společnému projednání a žaloby jako nedůvodné zamítl. Ve vztahu k první žalobě krajský soud nepřisvědčil námitce žalobce, dle níž žalovaný nerespektoval závazný právní názor vyslovený v bodu 18 zrušujícího rozsudku krajského soudu. Dle krajského soudu bylo důvodem zrušení původního rozhodnutí žalovaného primárně nesprávné posouzení otázky, zda bylo v daném případě nutné trvat na podání žádosti dle § 70 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „ZOPK“), když žalobce jednoznačně vyjádřil zájem se společného řízení zúčastnit; závazný právní názor k tomu krajský soud vyjádřil zejm. v bodech 16 a 17 zrušujícího rozsudku a žalovaný jej plně respektoval, když na podání žádosti dále netrval. Krajský soud vyslovil, že bod 18 zrušujícího rozsudku nezavázal žalovaného pouze k jednomu možnému postupu. Zrušení rozhodnutí stavebního úřadu a zastavení řízení by dle něj bylo možné pouze tehdy, pokud by žalovaný shledal, že žalobce měl být účastníkem řízení o změně stavby, neboť po vydání rozhodnutí ve věci samé již nelze vydat samostatné usnesení o účastenství dle § 28 odst. 1 správního řádu, a opomenutá osoba se může domáhat postavení účastníka řízení pouze odvoláním proti rozhodnutí ve věci samé (výjimkou je situace, kdy je vedeno odvolací řízení na základě odvolání jiného účastníka). V projednávané věci dospěl žalovaný ve shodě se stavebním úřadem k závěru, že žalobce nebyl účastníkem řízení o změně stavby, tudíž by zrušením prvostupňového rozhodnutí a zastavením řízení pouze přesunul posouzení jeho účastenství do řízení o jeho odvolání ve věci samé, což by nebylo v souladu se zásadou procesní ekonomie, ani by to žalobci neposkytlo více procesních práv, neboť i rozhodnutí dle § 28 správního řádu je samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví.

[4] K otázce posouzení účastenství žalobce krajský soud uvedl, že žalovaný nepochybil, když žalobci nepřiznal postavení účastníka řízení bez dalšího pouze na základě účastenství v původním řízení, neboť řízení o změně stavby před dokončením je samostatným řízením, v němž je třeba okruh účastníků určit nově. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce účelového zhojení nezákonného určení okruhu účastníků žalovaným, jelikož správní rozhodnutí obou stupňů tvoří jeden celek a vady prvostupňového rozhodnutí tedy lze v odvolacím řízení odstranit. Žalovanému proto nelze vytýkat, že důvody nepřiznání postavení účastníka řízení uvedené v prvostupňovém rozhodnutí doplnil a upřesnil, ostatně sám žalobce požadoval, aby žalovaný rozhodnutí stavebního úřadu změnil. K tvrzení žalobce, dle něhož jsou změnou stavby dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny, neboť je v rozporu s územním plánem obce Modletice, a proto měl být účastníkem řízení, krajský soud uvedl, že žalovaný vzal v potaz postavení žalobce jakožto spolku chránícího přírodu a krajinu a zaobíral se plánovanými změnami stavby i z tohoto pohledu. Žalovaný přitom

pokračování

dospěl k závěru, že změnami stavby nedojde k rozšíření areálu o další pozemky, jelikož stavba bude umístěna na již urbanizovaných pozemcích, tudíž nedojde k novému zásahu do přírody a krajiny a nejsou tedy dotčeny ani zájmy hájené žalobcem, pročez mu nenáleží postavení účastníka řízení. Krajský soud shledal toto posouzení srozumitelným a dostatečně odůvodněným, a zároveň upozornil, že ohledně této námitky je žalobní argumentace velmi obecná a soudu nepřísluší za žalobce domýšlet, v jakých jednotlivých změnách stavby by mělo dojít k zásahu do krajinného rázu a kvality obytného prostředí v obci. Tvzení žalobce, dle něhož by jeho konkrétní námitky měl žalovaný vypořádat v rámci jeho odvolání ve věci samé, pak dle krajského soudu vede pouze k tomu, že se soud této otázce nemůže v rámci první podané žaloby podrobněji věnovat.

[5] Ohledně druhé žaloby krajský soud předně uvedl, že žalobce dovozoval nezákonnost napadeného rozhodnutí zejména z toho, že jeho podkladem bylo předchozí napadené rozhodnutí, které bylo podle žalobce taktéž nezákonné, čemuž však krajský soud nepřisvědčil. Domáhat se účastenství v řízení lze dvěma procesními postupy podle toho, zda již bylo vydáno rozhodnutí ve věci samé, přičemž žalobce použil oba. V daném případě však bylo rozhodnutí o účastenství vydáno před rozhodnutím ve věci samé a v době vydání tohoto druhého napadeného rozhodnutí bylo rozhodnutí o účastenství již pravomocné, tudíž žalovaný dle krajského soudu nepochybil, když z něj vycházel a odvolání žalobce zamítl jako nepřipustné; o účastenství žalobce již bylo pravomocně rozhodnuto v jiném řízení a napadené rozhodnutí v soudním přezkumu obstálo, v návaznosti na což je dle krajského soudu i napadené druhé rozhodnutí v souladu se zákonem.

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž uplatňuje kasační námitky dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel namítá, že krajský soud nesprávně posoudil otázku rozsahu přezkumné činnosti žalovaného jakožto odvolacího správního orgánu. Z bodu 18 původního zrušujícího rozsudku stěžovatel vyvozuje, že žalovaný byl vzhledem k tomu, že již bylo vydáno rozhodnutí ve věci samé, zavázán k určitému procesnímu postupu, konkrétně ke zrušení prvostupňového rozhodnutí a zastavení řízení. Krajský soud se pak dle stěžovatele v nyní napadeném rozsudku od závěrů zrušujícího rozsudku odchýlil, když vyslovil, že toto rozhodnutí žalovanému nestanovovalo pouze jeden možný procesní postup. Stěžovateli není jasné, proč by v takovém případě zrušující rozsudek vůbec upozornění v bodu 18 obsahoval; navíc pokud chtěl krajský soud po žalovaném, aby materiálně přezkoumal možný dopad změny stavby na přírodu a krajinu ve vztahu k zájmům hájeným stěžovatelem, mohl to uvést přímo v odůvodnění zrušujícího rozsudku. Krajský soud se pak dle stěžovatele v nyní napadeném rozsudku dostatečně nezabýval žalobní námitkou, zda žalovaný vůbec měl oprávnění takový přezkum učinit v situaci, kdy se prvostupňové rozhodnutí potenciálními zásahy vůbec nezabývalo, ani stěžovatel se toho v odvolání nedomáhal, a účastenství stěžovatele bylo vyloučeno z čistě formálních důvodů nepředložení žádosti dle § 70 odst. 2 ZOPK. Zároveň tento postup žalovaného krajský soud nesprávně aproboval, neboť dle stěžovatele byl tento postup žalovaného v rozporu se zákonem. Stěžovatel v této souvislosti odkazuje na § 118 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon (dále jen „stavební zákon“), u něhož zdůrazňuje, že žádost o změnu stavby před dokončením projedná s účastníky stavebního řízení a dotčenými orgány stavební úřad, nikoli odvolací správní orgán, a na § 89 odst. 2 správního řádu, dle něhož může odvolací správní orgán

přezkoumávat správnost rozhodnutí jen v rozsahu odvolacích námitek, popř. v případě veřejného zájmu. Pochybení žalovaného tak dle stěžovatele tkví především v tom, že sám meritorně rozhodoval o dotčení práv a zájmů týkajících se ochrany přírody a krajiny a přejal tak na sebe rozhodovací pravomoc stavebního úřadu ke správnímu uvážení, k čemuž nebyly splněny zákonné podmínky. Přitom žalovaný navíc ani nepřihlédl k námitkám stěžovatele v podání ze dne 13. 9. 2017, v němž stěžovatel uvedl konkrétní možnosti zásahu do jeho práv, jež by způsobila navrhovaná změna stavby. Stěžovatel proto nesouhlasí s odůvodněním napadeného rozsudku v bodě 24. Dle názoru stěžovatele se žalovaný uvedeným postupem chtěl vyhnout tomu, aby musel přezkoumávat stěžovatelem podané odvolání proti meritornímu rozhodnutí o změně stavby (rozhodnutí žalovaného 2) a mohl rozhodnout o nepřipustnosti tohoto odvolání. Stěžovatel je toho názoru, že vzhledem k nezákonnosti rozhodnutí žalovaného o účastenství je nezákonné též rozhodnutí žalovaného o nepřipustnosti odvolání, jelikož je na rozhodnutí 1 závislé, a navrhuje zrušit obě rozhodnutí žalovaného.

[7] **Žalovaný** se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[8] **Nejvyšší správní soud** se nejprve zabýval formálními náležitostmi kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval kasačními námitkami vztahujícími se k první žalobě. V první řadě bylo potřeba se vypořádat s námitkou stěžovatele, dle níž původní zrušující rozsudek zavázal žalovaného k jedinému procesnímu postupu, a to ke zrušení prvostupňového rozhodnutí a zastavení řízení. Krajský soud v této otázce v nyní napadeném rozsudku správně vyvodil, že hlavním důvodem pro zrušení původního rozhodnutí žalovaného bylo především nesprávné odůvodnění nepřiznání účastenství v řízení spočívající v tom, že žalovaný trval na platném podání žádosti dle § 70 odst. 2 ZOPK. V prvostupňovém rozhodnutí a v původním rozhodnutí žalovaného bylo nepřiznání účastenství stěžovateli postaveno výhradně na absenci takové platné žádosti v době, kdy se stěžovatel přihlásil do řízení, přičemž se v této fázi správní orgány vůbec nezabývaly dalšími možnými důvody pro přiznání či nepřiznání postavení účastníka řízení. Krajský soud však v původním zrušujícím rozsudku vyslovil, že v daném případě, kdy stěžovatel byl účastníkem původního stavebního řízení a posléze jednoznačně vyjádřil svůj zájem účastnit se i řízení o změně stavby před dokončením, není třeba na platné žádosti trvat a postačí oznámení zájmu se řízení zúčastnit, jež podání žádosti v rámci konkrétního řízení nahrazuje. Zároveň krajský soud v bodu 18 uvedl, že v situaci, kdy by byl účastník *nesprávně* vyloučen z účastenství, a zároveň by již bylo vydáno rozhodnutí ve věci samé, tak by nebylo možné posléze zrušit rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a vrátit mu věc k dalšímu řízení, nýbrž rozhodnutí zrušit a řízení zastavit, neboť po vydání meritorního rozhodnutí ve věci již nelze vydat samostatné usnesení o (ne)účastenství dle § 28 odst. 1 správního řádu. Krajský soud k tomu v nyní napadeném rozhodnutí uvedl, že žalovaný dospěl ke shodnému závěru jako stavební úřad, a to, že stěžovatel nebyl účastníkem řízení, a rušení prvostupňového rozhodnutí by znamenalo

pokračování

pouze přesun posouzení účastenství stěžovatele do řízení o odvolání proti věci samé (jako předběžná otázka), a tento postup by stěžovateli nepřinesl více práv.

[11] Dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu platí, že odvolací správní orgán může napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je *ukládána povinnost*, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se. V daném případě byla značná část odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nahrazena úvahou žalovaného založenou na závazném právním názoru krajského soudu v původním zrušujícím rozsudku. Na tomto postupu nelze shledat nic špatného zvláště v situaci, kdy zákon umožňuje změnu celého rozhodnutí, žalovaný dospěl ke shodnému výsledku jako stavební úřad, a výrok pozměnil jen minoritně. Krajský soud v bodu 18 původního zrušujícího rozsudku nezavázal žalovaného pouze k jednomu procesnímu postupu, neboť výslovně uvedl, že se vztahuje na situace, kdy byl účastník *nesprávně* vyloučen z účastenství. Pokud žalovaný k takovému závěru nedospěl, ale naopak v rámci správního uvážení vyvodil, že nepřiznání postavení účastníka řízení stěžovateli bylo na místě, nebyl povinen aplikovat krajským soudem nastíněný postup.

[12] Nejvyšší správní soud v této souvislosti na okraj uvádí, že v situaci, kdy by krajský soud v původním zrušujícím rozsudku měl stanovit žalovanému výslovně pouze jeden stěžovatelem popsany procesní postup, vhodnějším řešením by bylo rovnou zrušit i prvostupňové rozhodnutí, k čemuž má krajský soud pravomoc dle § 78 odst. 3 s. ř. s. Pokud by tedy krajský soud chtěl dosáhnout zrušení i rozhodnutí stavebního úřadu, bylo by nevhodné tento postup dále svěřovat žalovanému, když tak mohl učinit sám.

[13] Dle § 118 odst. 3 stavebního zákona platí, že žádost o změnu stavby před dokončením stavební úřad projedná s účastníky stavebního řízení a dotčenými orgány v rozsahu, v jakém se změna přímo dotýká práv účastníků stavebního řízení, jakož i zájmů chráněných zvláštními právními předpisy. Stěžovatel již v žalobě z § 118 odst. 3 stavebního zákona *ad absurdum* vyvozoval, že žalovanému jakožto odvolacímu orgánu nepřísluší rozhodovat o okruhu účastníků řízení o změně stavby, ale že by měl být určen toliko prvostupňovým správním orgánem. Z tohoto ustanovení sice vyplývá, že okruh účastníků primárně určuje stavební úřad, což logicky odpovídá i tomu, že s nimi podle toho poté buďto jedná jako s účastníky řízení, anebo nikoli. Avšak § 118 stavebního zákona jednoznačně nevylučuje možnost odvolání a přezkumu usnesení stavebního úřadu o (ne)účastenství některého z účastníků žalovaným, který má pravomoc v odvolacím řízení toto usnesení doplnit, změnit, či jinak korigovat. Zároveň z § 118 stavebního zákona nevyplývá ani to, že by snad měl být stěžovatel účastníkem řízení o změně stavby automaticky, když byl účastníkem stavebního řízení, jak správně vyvrátil již krajský soud s tím, že se jedná o samostatné řízení, v němž se určuje okruh účastníků nově podle toho, zda se změna může dotknout práv jednotlivých účastníků stavebního řízení.

[14] Ve vztahu k rozsahu správního uvážení žalovaného v situaci, kdy se prvostupňové rozhodnutí otázkou potenciálního vlivu změny stavby na přírodu a krajinu vůbec nezabývalo, Nejvyšší správní soud uvádí, že stavební úřad učinil rozhodnutí na základě důvodu, který sice nebyl správný a posléze byl krajským soudem popřen, avšak pokud by byla jeho aplikace vhodná, sám o sobě by postačoval, tudíž se stavební úřad dalšími důvody pro možné přiznání účastenství nezabýval. Rozhodnutí obou stupňů správních orgánů jsou

obecně považována za jeden celek, přičemž žalovaný má pravomoc nedostatky prvostupňového rozhodnutí zásadním způsobem napravit, čemuž nasvědčuje též úprava možností jeho postupu v § 90 správního řádu. V dané situaci byl žalovaný vázán především závazným právním názorem krajského soudu, který jím zvolený postup neznemožňoval. Žalovanému tudíž nelze vytýkat, že „sám“ provedl správní uvážení ohledně posouzení potenciálního vlivu změny stavby na přírodu a krajinu, neboť tímto způsobem napravit nedostatky, potažmo nezákonnost, prvostupňového rozhodnutí a zároveň vyhověl požadavkům závazného právního názoru krajského soudu. Nejednalo se tedy pouze o správnost rozhodnutí, která je zpravidla řešena především k námitce účastníka či v případě veřejného zájmu, ale o zákonnost rozhodnutí, jíž se odvolací správní orgán musí zabývat vždy a z úřední povinnosti. Krajský soud se námitkou rozsahu pravomoci žalovaného výslovně zabýval v bodu 24 nyní napadeného rozsudku, kde dostatečně a srozumitelně vysvětlil, že žalovaný má pravomoc odstranit vady prvostupňového rozhodnutí, a z kontextu rozhodnutí taktéž vyplývá, že účastenství je možné posoudit v odvolacím řízení, a to jak k odvolání proti usnesení o (ne)účastenství, tak k odvolání proti rozhodnutí ve věci samé (pokud se opomenutý účastník domáhal svých práv až po ukončení meritorního řízení). K tomu Nejvyšší správní soud pouze dodává, že přezkum rozhodnutí nadřízeným správním orgánem či soudem je zcela standardním postupem a správní uvážení může odvolací správní orgán uplatnit stejně dobře jako správní orgán prvního stupně.

[15] Co se týče samotného posouzení potenciálního zásahu, Nejvyšší správní soud je nucen konstatovat, že stěžovatel již v žalobě nijak nekonkretizoval možný vliv změny stavby na přírodu a krajinu, který by mohl představovat zájem, jenž stěžovatel jako spolek chrání, pouze stručně poukázal na to, že je změna v rozporu s územním plánem obce Modletice. Stěžovatel ani v kasační stížnosti nerozporoval žádné konkrétní úvahy krajského soudu, který postup žalovaného ohledně této otázky důkladně přezkoumal. Krajský soud přitom dospěl k závěru, že úvahy žalovaného jsou vzhledem k (ne)konkrétnosti námitek stěžovatele zcela dostačující; žalovaný vzal v potaz postavení stěžovatele jakožto spolku hájícího zájmy přírody a krajiny, důkladně se zaobíral charakterem změny stavby a dospěl k závěru, že změnou nedochází k rozšíření stavby na další pozemky a tudíž nedochází ani k novému zásahu do přírody a krajiny. Krajský soud k tomu zároveň konstatoval, že mu nepřísluší domýšlet za stěžovatele konkrétní možné dopady změny stavby, a k jeho odkazu na námitky podané v odvolání proti věci samé konstatoval, že se jedná o jiné řízení, tudíž se jimi nemůže zabývat. Nejvyšší správní soud se s postojem krajského soudu zcela ztotožňuje a pouze pro úplnost dodává, že konkrétní námitky možného zásahu změny stavby do přírody a krajiny byly stěžejní právě pro posouzení možného účastenství v řízení o změně stavby před dokončením, tudíž se stěžovatel sám připravil o jejich přezkum tím, že je již v první žalobě nespecifikoval; v řízení o odvolání proti meritornímu rozhodnutí stavebního úřadu by pak tyto námitky bylo možné projednat pouze v situaci, kdy by o účastenství nebylo rozhodováno dříve samostatně.

[16] Ve vztahu k námitkám týkajícím se druhé žaloby Nejvyšší správní soud ve stručnosti přisvědčuje stěžovateli, že rozhodnutí žalovaného skutečně bylo na jeho prvním rozhodnutí ve věci účastenství závislé; toto první rozhodnutí žalovaného však v soudním přezkumu obstálo, tudíž krajskému soudu nezbylo, než druhou žalobu taktéž zamítnout.

pokračování

V době vydání napadeného druhého rozhodnutí již bylo rozhodnutí o (ne)účastenství stěžovatele v řízení pravomocné, tudíž, jak již konstatoval krajský soud, žalovaný nepochybil, když z něj vycházel a zamítl odvolání pro nepřípustnost, neboť stěžovatel nebyl účastníkem řízení.

[17] Nejvyšší správní soud obdobně v rozsudku ze dne 18. 6. 2013, č. j. 4 As 13/2013-26, konstatoval: „*Pokud tedy osoba, o které bylo pravomocně rozhodnuto, že není účastníkem správního řízení, podá odvolání proti dalšímu rozhodnutí vydanému v tomto správním řízení, které je jako nepřípustné zamítnuto dle § 92 odst. 1 správního řádu, správní soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání vyjde z pravomocného rozhodnutí o účastenství ve smyslu § 75 odst. 2 na konci s. ř. s. I v tomto směru tedy městský soud posoudil věc zcela v souladu se zákonem.*“

[18] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud zcela srozumitelně a vyčerpávajícím způsobem vypořádal veškeré žalobní námitky v souladu se zákonem i přílehlavou judikaturou, přičemž své závěry přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Nejvyšší správní soud kasační stížnost proto dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[19] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, avšak žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti mu nevznikly, tudíž mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. dubna 2023

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu